

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. Ch.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2014, čj. MSK 23442/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2015, čj. 20 A 17/2014 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Odry (dále jen „městský úřad“) ze dne 31. 7. 2013, čj. 41/3573/13, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), neboť mu byla jako řidiči dne 17. 3. 2013 na silnici v obci Fulnek (u restaurace Na Stovce) naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD rychlost 107 km/h, po započtení odchylky 3 % nejméně 103 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 53 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Stěžovatel byl v řízení na základě plné moci ze dne 14. 4. 2013 zastoupen zmocněncem R. K. (dále jen „zmocněnec“), který elektronickou zprávou ze dne 10. 5. 2013 požádal o doručování písemností na elektronickou adresu X. Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále jen „žalovaný“) na základě odvolání rozhodnutí městského

úřadu zrušil rozhodnutím ze dne 23. 10. 2013, čj. MSK 133500/2013. Městský úřad v dalším řízení doplnil dokazování o výslech svědků, příslušníků Policie ČR, kteří prováděli měření, a rozhodnutím ze dne 10. 12. 2013, čj. 41/3573/13, rozhodl totožně jako svým prvním rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel blanketní odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 2. 2014, čj. MSK 23442/2014.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel ke krajskému soudu žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítal, že jeho zmocněnec požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, žalovaný se však o doručování na tuto adresu nepokusil, a proto nelze na základě doručení rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce dovozovat fikci doručení. K doručení proto došlo až dne 2. 5. 2014, kdy zmocněnec nahlédl do spisu a seznámil se s obsahem rozhodnutí, přičemž odpovědnost za přestupek zanikla již dne 18. 3. 2014. Druhou námitkou stěžovatel zpochybňoval správnost změřené rychlosti, což dokládal přiložením „odborného posudku“ zpracovaného Mgr. P. Š., Dis. a Bc. T. R.. K pochybení mělo dojít postupem obsluhy měřicího zařízení, která nedodržela požadavek na dodržení úhlu odklonu radaru od osy měřeného vozidla, a užívala je tak v rozporu s návodem k obsluze.

[3] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem napadeným kasační stížností. K námitce týkající se doručování uvedl, že z přehledu odeslaných zásilek obsaženého ve spise vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnci doručováno na jím uvedenou elektronickou adresu, avšak ten přijetí zprávy podle § 19 odst. 8 správního řádu nepotvrdil. Žalovaný následně podle § 19 odst. 9 správního řádu přistoupil k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce, zmocněnec však nebyl zastížen a zásilku ani nevyzvednul, přičemž byl písemně vyrozuměn o uložení zásilky a poučen o právních následcích jejího nepřevzetí. Rozhodnutí tak bylo v souladu se zákonem doručeno fikcí dne 10. 3. 2014, před uplynutím lhůty k projednání přestupku, k jehož spáchání došlo 17. 3. 2013.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se správnosti měření rychlosti, neboť podle jeho názoru správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, jestliže vyšly z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti vozidla a vyslechly jako svědka policistu provádějícího měření. Ten byl k ovládání měřicího přístroje oprávněn a proškolen, požadované metrologické vlastnosti rychloměru byly prokázány ověřovacím listem. Stěžovatel nepředložil tvrzení ani důkazy, které by mohly doložit, že postup policisty při měření rychlosti byl v rozporu s návodem k obsluze, resp. že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Důkaz „odborným posudkem“ krajský soud odmítl provést, neboť zákonnost průběhu měření byla podle něj dostatečně prokázána a důkaz „odborným posudkem“ by tak byl nadbytečný. Nadto krajský soud zpochybnil věrohodnost zmíněného posudku a odbornou kvalifikaci jeho autora, jenž není evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy, přičemž přihlédl také k vyjádření žalovaného, podle něhož je posudek založen na nepřezkoumatelném postupu.

III. Obsah kasační stížnosti

pokračování

[5] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Ve vztahu k otázce doručování krajskému soudu vytýká, že „přehled odeslaných zásilek žalovaného“, z něhož krajský soud vycházel, není součástí spisu, nebyl předmětem dokazování a stěžovatel se k němu nemohl vyjádřit. Zmocněnci žádná e-mailová zpráva od žalovaného na jeho elektronickou adresu nebyla doručena, zmíněná listina proto nemůže prokazovat řádný pokus o doručení rozhodnutí. Krajský soud dále nedostatečně vypořádal stěžovatelu argumentaci týkající se nesprávnosti měření. Stěžovatel v „odborném posudku“ popsal a doložil výpočty založenými na podkladech ve spise, v čem měla spočívat vada měření rychlosti. Krajský soud však tyto argumenty nevyvrátil a nepředložil ani vlastní, ucelený argumentační systém, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[8] První stěžovatelu námitku, podle které zmiňovaný přehled není součástí spisu a nebyl předmětem dokazování, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Ze spisového přehledu, na který krajský soud nepochybně odkazoval a jehož kopii stěžovatel rovněž přiložil ke kasační stížnosti, i ze spisu samotného vyplývá, že správní orgány skutečně doručovaly na elektronickou adresu, kterou stěžovatelův zmocněnec uvedl. Zmocněnec přitom přijetí písemností v průběhu řízení dvakrát potvrdil způsobem předvídaným v § 19 odst. 8 správního řádu (viz potvrzení předvolání ze dne 10. 6. 2013, č.l. 42 správního spisu; a ze dne 2. 7. 2013, č.l. 47 správního spisu), což svědčí o tom, že na zmocněncovu adresu doručováno být mohlo a bylo. Při doručování rozhodnutí městského úřadu a žalovaného však k potvrzení o doručení ze strany zmocněnce nedošlo. Podle doručenek u rozhodnutí městského úřadu (č.l. 92 správního spisu) a žalovaného (č.l. 3 správního spisu DSH/4612/2014/Now) správní orgány v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu vypravily rozhodnutí primárně na elektronickou adresu uvedenou zmocněncem, a teprve v důsledku absence zmocněncova potvrzení podle citovaného ustanovení doručovaly na adresu jeho trvalého pobytu. Krajský soud proto správně určil den doručení rozhodnutí žalovaného a tedy také den, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci.

[9] Druhou námitkou stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nedostatečně odůvodnil, proč odmítl provést důkaz „odborným posudkem“. O tzv. opomenutý důkaz se podle nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, jedná tehdy, pokud „bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcné adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci. Dilem se dále jedná o situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí, ať již negativně či pozitivně, zohledněny při ustálení jejího skutkového základu, tj. soud je neúčinnil předmětem svých úvah a hodnocení, ačkoliv byly řádně provedeny“. Krajský soud však způsobem popsaným v citovaném nálezu nepochybil. Svě rozhodnutí neprovést důkaz

„odborným posudkem“ odůvodnil, a to sice stručným, avšak v kontextu celého řízení dostačujícím způsobem. Jak správně uvedl, v průběhu řízení byly, mj. v důsledku úspěšného odvolání stěžovatele, prostřednictvím listinných důkazů a výpovědí zasahujících policistů, dostatečně prokázány relevantní skutečnosti, a to zejména stěžovatelovo zavinění, proškolení policisty obsluhujícího měřicí zařízení, požadované metrologické vlastnosti měřicího zařízení i okolnosti spáchání přestupku. Krajský soud proto nezasáhl do stěžovatelových práv a nezatížil své rozhodnutí vadou, pokud považoval skutkový stav za dostatečně prokázaný a odmítl důkaz tímto „odborným posudkem“ provést s odkazem jednak na jeho nadbytečnost, ale i jeho nevěrohodnost. Nejvyšší správní soud proto tuto stěžovatelovu námitku považuje za nedůvodnou, a to stejně jako v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10 As 121/2015 – 40, v němž byla v rámci posuzování obdobné věci vznesena totožná kasační námitka týkající se „odborného posudku“ zpracovaného týmiž osobami, jímž se krajský soud odmítl zabývat s prakticky totožným odůvodněním.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že usnesením ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015 – 58, byla rozšířenému senátu postoupena k posouzení otázka, zda je krajský soud v případě, kdy byl stěžovatel v řízení ve věcech správního trestání pasivní (podal blanketní odvolání), povinen připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující skutkový stav, a to včetně tvrzení neuplatněných v průběhu správního řízení. V nyní posuzovaném případě však krajský soud odmítl provést důkaz „odborným posudkem“ na základě odlišných důvodů než ve věci postoupené rozšířenému senátu, a proto bylo možné tuto kasační stížnost posoudit bez ohledu na to, jak rozšířený senát o dané otázce rozhodne.

V. Závěr a náklady řízení

[11] Kasační námitky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu